

נקמת המילפיות

נשים רבות חוות התעוררות מינית בשנות ה-40 לחייהן. האם זו נובעת מגילוי טבען האמיתי או שמא שיח השחרור הפמיניסטי נגוע בשאיפה להידמות לגבר בכל מחיר?

דני בר־און

לפני כשש שנים, הבינה קלייר דדרר שיש לה בעיה. היא רצתה טו פאק אראונד. כך מסכמת קים ברוקס מהבלוג "דה קאט" מבית "ניו יורק מגזין", את הממואר החדש של דדרר. הספר "אהבה וצרות: סיכום של אמצע החיים" מפרט את קורותיה של אשה בשנות ה-40 לחייה שאהבת את בעלה, אך מחליטה להפסיק להקדיש את עצמה רק לשירות צרכיו וצרכי הילדים. זה לא נגמר בזמן מהצד – אולי רק בנשיקה מהצד – אבל המסר אינו גלום במה שהיא עשתה או לא עשתה, אלא במרחב המופשט יותר, של הזווית שלה, החשקים שלה והקשר ביניהם.

ברוקס הודהתה עמה עמוקות, ובכתבה היא מספרת כיצד בגיל 37, לאחר שנים של החלפת חיתורים והתמודדות בלתי פוסקת עם תחיבת אצבעות מתקתקות וקטנטנות לחייה וחייה וחייה וחייה

חוץ מאשתו זה נחשב טבעי כמו מי קוקוס אורגניים, ואילו כשא"ש רוצה "עוד" זה אומר שמשעה לא בסדר אצלה או בבעלה. האם כל אשה צריכה להסכים לכך שחיי ההרפתקאות שלה ייגמרו ביום החתונה, הן שואלות. התשובה שלהן היא כנראה "לא", והכוונתן מסכמת היטב: "האמנציפציה של המילף" (מילף – ראשי תיבות של "אמא שהייתי רוצה לזייין" באנגלית).

בשלה ומודעת

האמנם נשים חוות התעוררות מינית מיוחדת סביב תחילת העשור החמישי לחייהן? הממצא הידוע והעתיק של חוקר המיניות אלפרד קינזי הוא שנשים מגיעות לשיא במספר האורגזמות בגיל 35, ואילו גברים בגיל 18. מחקר מ-2010 מצא שבין הגילים 18-59 יש אצל נשים קשר ישיר בין הגיל לסיכוי לאורגזמה. בסוף השבוע שעבר פורסם סקר שערכה חברה מחקרית אפליקציה לגויסות

עמנואל ובריז'יט מקרון. הזוג המיני האידיאלי הוא בחור בן 18 ואשה בת 40 צילום: כריסטוף אנה/אי-פי

כלפי הבעל. לא סתם עמנואל מקרון התחתן עם אשה מבוגרת – הזוג האידיאלי הוא בחור בן 18 ואשה בת 40, לפחות מבחינת הצרכים המיניים, אומרת הגינקה ג'יט ד"ר ליאורה אברמוב, מנהלת המרפאה לטיפול מיני במרכז הרפואי תל אביב.

לדבריה, היא נתקלת "המון" בקליניקה בנשים בגיל הזה שכבר אינן כה להוטות אחרי בן זוגן הקבוע. "ברגע שיש ביטחון וחברות זה דופק את התשוקה", היא אומרת, ומציעה לזוגות את עצנת של אסתר פרל, מחברת "אינטליגנציה אירוטית": לא להיות מחוברים קפלו. החוקרת את הקשרים

שיח של "שחרור" כמוכח הפשוט? האם אותן נשים, כפי שעולה מהכתבה ב"דה קאט", נחשפות כעת ל"טבען האמיתי", כאילו זהו כוח פיוקלי שרק חיכה להתגלות? האם צונאמי החשק ששטף אותן פתאום הוא סלע האם שלא ניתן לחפור מעבר לו, הדחף הבסיסי ביותר שאליו ניתן רק להתמכר ולהתמסר או להתכחש ולהתיימר? ד"ר דנה קפלן מהמחלקה לסוגיית ציולוגיה, מדע המדינה ותקשורת באוניברסיטה הפתוחה, מבקשת לשים סימני שאלה היכן שברוקס שמה סימני קריאה. קפלן, החוקרת את הקשרים

הגינקולוגית ד"ר ליאורה אברמוב מציעה לזוגות לא להיות מחוברים 100%: "צריך שתהיה התנתקות, כדי שיהיה למה להתקרב בחזרה"

אי הביטחון התעסוקתי במעמד הבינוני, התחושה שכל הזמן צריך לעבוד בלהיות משהו שכדאי לה עסיק אותו, לבין התחום המיני שבו כל הזמן צריך להתחדש ולהתרגש. הארכיטיפ של הגבר שצריך הרפתקאות מיניות כחלק מסגנון חיים צרכני השלוב במקצוע יצירתי צץ כבר בשנות ה-50. זה האידיאל הגברי של מגזין פלייבוי, למשל, אלה הדמויות בסדרה 'מד מן'. ככל שעולם העבר דה הנשי נעשה דומה יותר לזה הגברי, גם הציפיות לגבי מיניות נשית נהיות דומות יותר לאלה שמופנות כלפי גברים."

ברוקס מבקשת לשאול מדוע בעידן שבו לנשים צעירות יש יותר חופש מאי פעם, נשים מבוגרות יותר מחשיבות את הנישואים והאמהות לתמצית הווייתן, ועוד שות את זה בצורה שהיא כל כך מסורתית. קפלן, כפמיניסטית, אינה מתנגדת לשחרור נשי משום סוג. היא רק שואלת מה בדיוק עומד מאחורי השיח ה"משחרר" הזה, והאם בעצם מצדו השני של מטבע השחרור יש גם צד ההלחצה, סוג של ציווי חברתי להיות מינית